

Poslucháte přepište dějiny, my jsme rádi, že nás poslucháte, na že jste s námi.

No a můžeme se i potkat, ještě stále ve veřejném prostoru a to třeba v listopadu hned na začátku.

Dvakrát dokonce s Kríglém. Prvního listopadu tedy dnes.

Ten chlap je v ten chlap je všude.

Je, je to hrozný, je to hrozný divo, hlampovým. V obíhá to jak mužik, který dostanete údí, kolik za den v oběhne.

Můžíka to na u Kríglovým mužik, nevím si, v kontextu narození v Ilonofránky skvěl je to jako správně ale hdré.

Takže dneska večer v Klatovech a za týden sedmého listopadu v pardlbých se vyskytne Krígl a jahodu provodím teda.

No a potom osmého listopadu se doprovodíme v zájemně.

Na Bílůhoru se doprovodíme v zájemně a do Český Buděho věstní kolef na Bílůhoru.

Tak, odpustíme si ty foristí, můžete by tam těžité řícti.

Ne, ne.

A ani na místě, tak.

No, takže to si to jsou v nejbližší naše akce, kde se můžeme podkadu, vidíme, co všechno nás čeká dál.

Jednak...

Klasicky děkujeme za podporu na gazetistu Hero Hero.

Jsme v listopadu, to znamená za týden by měla být třetíkníha.

Upozorňujeme. Každou v středu v deníku N.

A pro Fynch Macryz, Nalce a zájemce upozorňujeme na nový videopodkás nebo videofoda...

Možná se si všimli, že...

DvTv, můžeme natočili speciál.

Dvanáctí dílu o Českém 20. století.

Od Masaryka pohávala to, můžíkáme.

Vstatně to jako by předzvězd naší budoucí knížky přepište dějiny maturitě, která se chystá na příští rok, takže...

Je to ho nějak příviš.

Takže se do toho můžete vrhnout, najdete nás tedy i na dvTv, v takovém speciálu.

Není to tak, že bychom teď vedli rozhovory na dvTv, jako nový moderátoři, ale máme tam svých 12 dílu.

Takže se na vás těšíme případně i tam.

Děkujeme moc.

My jsme před časem před několika týdnů měli veřejně vystoupení, takové poloveřejně vystoupení na pedagogické fakultě.

Prřed jejich absolventy.

Prřed jejich absolventy bavili jsme se s nimi, o mě jsme takovou přednášku, od vývojí vzdělání v Českých zemích,

v různých aspektech, několika momentů.

Pro skočili mezi ozefem druhýma.

A když jsme vyšli ven, tak jsme si říkali, že to vlastně není od věci možná vzít a vzadit ty dnešní debaty o tom,

jak je nutné reformovač školství a jak bez vzdělání nebude mít ta společnost, budoucnost a jak jsme

zaostali.

Jak to každá vláda do programu, pak se nic neděje.

Prvě mě říkají, a vzdělání bude, školství budeme mít, jako bychom ho neměli.

A tak dále.

Jsme si říkali, že možná vzadit tento aspekt, aktuální politiky, vždy aktuální politiky, je potřeba reformovač školství.

Do takových fokusů, jako ději jinů.

Vzadit to do pár pohledu na to, jak se vlastně ke školství stavili České země od Jozefa II. podnešek, nebo po to 20. stoletíře.

Já násom je dost načně pro, protože byť to nebude nějak hypersystematické.

Podilat se na přístup státu, třeba v učím vzdělání.

Ostatně pokud někdo chce něco systematického, tak velké dějiny zemí koroni České je jich specializované svazky,

nebo tematické svazky, jeden i vinovaný děctví, kde se o školství a vzdělávání poměli systematickým luví,

a myslím, že už mají svazek i vinovaný školství.

Speciální, taky velmi podrobný.

Takže tyto dva svazky dohromady, to bude nějakých 15 strán.

To si dejte.

Tam si najdete kontextu a detailu pomírně do os.

Takže ty doporučujeme, my se skrstit i tyto dvě knihy, vzkusíme podívat na pár drobností.

Tady je Martin Groman.

A tady je Michal Stéhlík.

Jí meďují se i gorbní sto.

Máte úhl beta?

No to nemám.

Máte úhl beta, stranu A a B.

Se strojí ty trojkohaník.

Žák, který myslí je pro studium efektivně stracen.

A mám ti.

Frančtina nic, učít nic.

A tady Romá.

Já se možím zvíkladem a on se tady prohán posaháře.

A ve snøj, co vidělejte sa vodnoje vrémia ve snøj, Málkova?

Svabodnoje vrémia ve snøj?

Jak ulijají v parke?

Co jdu, profesore? Za minutu bude zvonit.

Takže on se ten most rozstánevo 17 metrů.

No, bylo horko, tak se ten most rozstáh.

Jsem se jenom přepsal v desediny čárce.

Všemí navědníčkou mi pambuch.

Na trojku já.

Na trojku jsou drušká seditelka.

Možná?

Ukaš tatinkovi, co kreslíš holčičkám do sešitu.
To není celé.
Štěpáne, štěpáne.
Takový velký chlápec.
To, žeš takový malý chlápec.
Není jaký přednest?
Už se kamecítovat s titem.
Co je štěstí?
Možka jenom zlatal.
Starším učitelům se nechce dobrovolně z města.
A cvářcem krám do pohraničí.
Měl jsem pro to své důvody.
Mennuji se Aneška.
Jíž 9 let učím nás zdejší 14 let.
Jen odešel Oliva na rozstlená matouše.
Ale řeklám, že takovou letřídušky ještě neměl.
Vzhlediska vyššího principu mravního.
Pražda na těranu není zločiny.
Tak když jsme tak slíbyli ten pohled téměřství
o ty Jozefinských reforma,
až po tenika nedleho, ale možná až 80. leta,
mě právě v té kapitole knihy o školství.
Zaujela jedna kapitole toho počátku moderního školství.
To je mezi Marítérezji Jozefem.
Druhým a kapitole se mene děti státu s otazníkem.
Komu čemu?
Děti budou patřit státu,
že ten stáse se rozhodne do toho stoupit.
I tě reformy školství ve smyslu povinné,
školní ducházky a budování školství
jsou hodně postaveny na disciplinačním poslání
toho školství,
že vám zdisciplinujete ty nové generace
a dáte jim všem unifikovaný přístup ke vzdělání.
Ono to v tom 18. století je součástí mnohatěch změn.
Taky státu přichází i jiné funkce,
které tehdy patřili ještě rodině nebo obci.
Bezpečnost stát, armáta.
Nebo feudálový.
Nebo feudálový.
Tam ten stát přebírá mnohem víc rolí.
Takže chápu tu otázku děti státu
jako i děti budou státu, nebo jak to bude.
První, círky patřilo spoust.

To je další věc.
Zdělá něklasická ukázka.
To je další věc, kdy vlastně církve má být radikálně...
Ale je to, protože stáci uvědomí,
že zkrze tyto převzeti těchto z odpovědností
přebírá na toho společností dost výrazně moc.
A kontrolu.
Tak.
To prostě tak je.
Takže to jsou věci ze spoustou změn.
Zrovna kapitola tam má takové přihezké pojmy,
k čemu to nakonec vedlo.
To se úplně nepodařilo, protože nástupci
Józefa Aleopolda, zejména František
s Meternichovským režimem,
jsou zase vstřícní církve.
Ale sekovalizace jako první krok.
Ostatně školství máte hodně v rukou Jezuitu
a Jezuitský řád del 1773 zrušen.
Takže i s tím si museli poradit.
Pak je to demokratizace,
jako další pojem.
To znamená prostě přístupnost
k tomu zdělání, ale řekneme si třeba nějaká čísla,
jak moc to fungovalo, nefungovalo,
když se těch 10 letí.
A pak k té dystriplinaci musí patřit unifikace.
To znamená generace, které budou vycházet
s něčím stejným vlavách,
že všem se dá prostě stejná
základní informace.
A všechno je to vlastně kromě moci
a kontroli ryze praktické, aby ten stát fungoval.
To znamená vzdělat a vychovat
lidi, kteří by měli vlastně jako fungovat.
Když jste byl feudál a obvládnal jste nějaké území,
tak jste potřeboval nějaký úřednický aparát
k tomu nějaké správce a podobně,
ale to byl za váš život
vlastně nízké počty lidí, které jste
musel vyprodukovat, aby vám pomohli.
Jak měl stát potřeboje dav úředníku?
Tak, jak měl stát potřeboje. A to rako úzkou
i v pozdějších dobách bylo poměrně

štíhlí stát proti dnešním státu.
Ostatně bychom se mohli jenom
drobně pozastavit u významu slova birokracie.
Biro jako úřad a kracie jako moc,
jako mocenské ovádaně,
že birokraté to není jako musketový mi rukávy,
kteví dbá na tabulkách,
ale je to vlastně vláda, je to vláda.
Vlávci skrze kancelář.
Skrze kancelář a úřad.
Takže to je další moment.
Já možná všet zmíním právě
tu změnu, jakoliv to mělo jít tvrtě
proti církvy, tak na koniec
na tom počátku 19. století círke
vrací do té role, toho dohledu,
třeba pod biskupem byl specialní
kanovní, který měl dbát v tom konkrétném regionu
právě na úroveň vzdělání. Líbilo se mi,
to jsou ty staré pojmy,
kanonikus, scholastikus.
To je nějaké kohezky, ale je to někdo,
kdo měl vlastně hlídat tu úroveň toho školství
s lediska círku a výuky náboženství
a tak dál.
Všetný inspektor.
Vlastně to jako vrchní.
Vrchní školní inspektor.
Vrchní školní kanonikus.
Scholastikus.
No a samozřejmě tam přichází
ještě jeden moment, a to je
postupně, už pak v 19. století
je pronikání nacionálního fenomenu
do toho školství.
Budeme mít české školy.
A otázka, budeme mít české.
Učkovací jazyk.
Jak se bude vyučovat?
Tohle ještě Jozefinské reformy
řešit nemusí?
Tak oni naopak tějí řešit,
aby Němčin nebyla základný
úřední jazyk úplně všude,

což se třeba v úhrách úplně
nezadaří, protože
uherská šlehta v té době
byť jako nějakém demokratizačním procesu
první pulky 19. století
který mám ten uherský fokus,
tak v tom období je
Jozefinském škola
v úhrách v každé druhé vesnici,
to znamená ani ne všude,
a na jednoho učitele
průměrně připadá 300 řáků,
což je jenom číslo nikoli
v realita, představa,
že vám přijde prostě doškament 300
děti každé ráno,
tak to by bylo poučitele.
Moje žená je učitelka,
a mám dojem, že se vrací někde,
že jí tam chodí 300 řáků.
To se dostanem číslů,
které jsou dělasanové,
třeba první republiky,
jaký měl být průměrné,
učitele taky to úplně nefungovalo,
protože je pořád bylo
poměrně, poměrně hodně.
Ale zniká nám tady
poměrně silná síčkol
z lidiska toho nationalizačního,
státního.
Já jsem se díval na některé statistiky,
které regiony byly třeba
aktivní, respektive,
zasíťované školské.
Prřeba na takovém litoměřicku,
bylo 277 škol,
to je prostě velké číslo.
Ale na takovém Klatovsku,
když už se křistáte do Klatovskýdlem,
bylo 96.
Ono to svičí, jak regionu,
o jeho blbství,
o cestách, o osídlení.

Je to velmi různododé,
je to na zajímavé,
že to svičí o intelektuálních kapacitách.
Já jsem si to svičí.
Tady hrají roli, možná,
jako i sociálně.
Ostatně to litoměřicko bude,
to bude Spichleidermerz,
to bude jako to boli němeské škol.
Ale je zajímavé,
jak to velmi souvisí
si těch škol s tou školní docháskou
kolem roku 18-25,
třeba řekněme,
na tom litoměřicku máte hodně škol,
ale docházka je skoro 80% dětí.
To je obrovské číslo,
protože časi děti
prostě nechodila do mácí práce a tak dále,
ale právě na tom Berunsku,
kde jenom 100 škol v tom regionu,
tak tam je docházka 59%.
Tak je to jako souvisí
s tím, že oni to prostě nechodí.
My se tomu někdy tak jako trošku pošklebujem,
když se řekne,
docházku ovlivňovali třeba
polní práce nebo zima.
Bylo daleko do školy,
přírodní rok.
Na vesnici,
kde mám haloupu,
je malostřítko,
ten první stupeň.
A teď tam máme nově
obchod větnámskou večerku,
tak zvaně.
A větnámský chlapec,
Honřík,
chodí do školy,
ale někdy,
není na dvě hodiny,
protože umí,
stě rodiny nejlep české,

nejlep počítá,
tak musí dělat inventor,
ale jste třídy je nejlepší.
To, že je v praxi.
To, že je v praxi.
To není 19. století,
to je 21. století.
I todle existuje.
No ale,
když máte 19.
tak ty polní práce a přírodí rok, to je...
Ovlivní mnohem větší množství,
než jednoho řákne.
Dokunce ještě zaplně republiky máte,
jako výjimky,
kdy nemusíte chodit do školy právě,
že se to dá odvodit
domálcími pracemi.
To ještě pořád,
jako funguje.
Na víc,
to stále v 19. století.
Já myslím,
že by neská taky nefungovalo,
protože by to,
nevěřil,
že dělají domálci práce.
Ale ještě ještě,
jako byla jedna věc,
kterou bych taky,
vnímáme už jako jinak,
který se za tuškul,
jako povinně platilo.
Podle sociálního statutu rodiny,
bude se dávali 1 krýcár,
krýcár a půl,
nebo 2 krýcary týdně.
A korát,
nebo,
bohužel,
ta realita sociální,
byla taková,
kdo platil učitele?
No tak podle toho,

kdo ho zrizoval.
Zrizovatel?
Zrizovatel,
pořád vlastně sporád stejné,
v tomto případě.
Ale ve většině,
v těch základních školách,
v našem pojemu základních,
nebo těch elementárních,
to jsou obecní záležitosti,
to řeší obec.
No ale,
statisticky říkali,
že 50%
toho školného
stejně platí ta obec
za ty žáky,
a nebo
školský spolek,
že vlastně ti rydy byli sociálně tak slabí,
že byla povinno zplatit,
ale půlku z toho stejně
platí více méně ta obec,
takže se o to vlastně musí starat.
Čím špádem platí to učitele,
to bylo vlastně klazy platba,
zase jiným způsobem.
No ale další téma,
které můžeme zvednout,
mimo národního,
jsou ženy,
divky.
Jako vzdělání žen?
Vzdělání žen.
Z hoké části
do toho období
je to záležitost,
jako domácí ho vzdělávání.
No řekneme si to asi na plno,
že v Čechách vzdělání žen
jako institucionální,
to jsou citáme
reálně v druhé polově 19.
Ano, ještě někdy,

jako nějak systematicky,
pravdho.
Jak jsem monutý na čísla
z roku 1847
máte statistiku,
že docházka dívek
do elementární škol
je na Čechách
na čísle 49%.
Čeli jenak řečeno
půlka z nich tam prostě
průběžně nechodí,
jakože nechodí,
a byť by elementární
vškole měli být obsazeny
prostě jako hochy i díky.
Já jsem teď myslel,
spíš střední a vyšší zkost,
jako vůbec.
To už se dostaneme úplně,
jenám to se dostaneme
od 60. l. jako výšev.
Ale mě se líbí třeba,
to, že byli samozřejmě
ženy průkopnice,
které jako chtěli,
aby to vzdělávání dívek
až jen bylo mnohem dřív
vlastně už,
poměrně vlastně
po brazo po těch
jezefinských reformách.
Takže už
jako ve 30. letech 19. století
máte Antonij Rajskou,
která zakládá kroužek.
Nejdí se, že je to menopadné.
Ano, musí Antonij Rajská
je skvělý příběh,
kdy prostě ona zakládá
takový jako klub řekim
o krouženou,
to není institucionálně podchice,
že jen, které usilují o vzdělání,

sami se vzdělávají
a vy učují další.
A ona sama pak získáva
od deset let později
vlastně jako aprobaci,
získáva povolení,
že může založit
opravdu učitelský ústav,
takže v roce 1844
skládá, myslím,
ty skoušky.
Může založit
vlastní školu malou,
což vlastně tělá.
A jak konstatuje
autor textu,
oni píše
dalšímu působení Rajské
zabránil ji
s netek s Františkým
letislavem Čelakovským
a odchod manželů do vratislavy.
Takže to jako skončilo manžel s tým.
A škola nebyla zase.
No, ono to pak převzala
jako jiná a tak dále,
ale v podstatě nebyla.
Jako tady se bavíme o nějakém
vyšším vzdělání
pro dívky,
což je opravdu až tam i nerva.
První dívčí školu
tu vyšší, máme 1860 písku.
Tak, ano.
Zdravíme písek.
Byly byli první,
no ale pak už...
Písek je forčně čem první.
Jsou různá místa
jako zakládání republiky.
Tak.
Písek se nebojí.
Kdy jsou prostě první.
Ale pak máte tu klasickou,

co se v učebnicích
jako klasicky uvádí,
to je prostě Praha 1863,
kdy je založen ten
ta vyšší škola tady v Praze.
Ale zase dobovou mluvou řečeno
historii, který se zabývá tím,
když jsme,
když jsem se díval do té kapitoli,
tak tam konstatuje,
byla otevřená 1863
a byl opravdu velký zájem o studium.
93 dívek.
Je bráno jako velký zájem.
Dnes bychom to brali prostě,
jak to není ve stovkách,
kdo chce studovat,
tak by to bylo divné,
ale na té hřejší dobu prostě
90 dívek,
jako dívek,
které chtěli být sdělávány
vyšším způsobem je poměrně
hodně a 1867
máme nejen
Rakovské vyrovnání,
ale i tu úžasnou budovu
této vyšší dívčí
včí školy,
vodičkové ulici v Praze.
Vemte si,
kde máme první
nebo druhou profesorku,
třeba Karlový univerzity?
No.
To jsme ve 20. století.
Až ve 20. století.
To jsme ve 20. století.
Ale na druhou stranu
ten tlak v dobrém
vzdělávání dívek
třeba z lidiska
i těch elementárných škol
se tady projeví

po začátku 20. století.
Já se dneska budu
unavný číslí.
Kolem roku 1910
máte
Vás brzovezm v Rakovsku.
Pruklečet.
O slovské lavice.
Právě jste se utotil.
Tak jsem se utotil v kafi.
Tak já se vrátím do roku 1910.
Pojďte.
O slovské lavice
a uvádí se,
že gramotných mužů
je v rámci vzdělání
97,7%.
To je prostě
ogromní výkonté
společnosti.
Ale gramotných dívek
nebo žen
je 95,7%.
To je vlastně
výborné číslo,
jak to vzdělává,
nějako funguje.
A už tady máte
vzdělanou Českou
ale i německou
společnost v rámci
v rámci Českých zemí.
Jediná kapitola
u těch dívek
bylo
učit se, můžete,
ale byste chtěli i učit.
Ano.
To znamená
jako změnit tu roli
a jít před ty žáky,
kdy zjmená mužtí kolegové,
to velmi nelybě nesli
a kritizovali a konstatovali,

že právě na těch výších školách
ženy nemohou učit,
protože podle nich
by nebyli schopni
zachovat disciplínu
v té škole.
To byl takový
hejský argument.
No, z toho vlastně
pramení ten argument,
který se pak vtělí do zákona,
že dobře,
když budete chtít učit,
tak ale
jako my do vás
nebudeme investovat
kapacity a prostředky
ve chvíli, kdy
vysice začnete s tou prací,
ale pak se vdáte,
založíte rodiny
a jako k čemu je nám učitelka,
která se pěstl, zdelává
a dva roky učí
a pak už se v tom školství
nikdy neoběví.
Takže jim stanovíte pravidl?
Vás to je ostavit.
Staroví je můžete.
Všechny zemské s nimi
odsou hlasí
v rámci našich zemí,
že učitelka
nesmí vstoupit do manželství.
To znamená.
Tím učit se rybát.
Podstatě to jako celibát.
Má tu dobů.
Konstatuje,
že jestli chcete učit,
tak se tomu musíte plně věnovat
a zároveň,
když už se do vlase investují.
Znikají ty slečný,

šedo vlase po tom,
že jo.
Tak to byl takový
jako neupelně vyrovnaný
a rovný přístup, který?
Ono pobavilo mě,
že teprve letos,
když se rušili,
mrtvé zákoly,
tak se toto ustanovení
dostalo z naší legislativy vyvénu.
Takže měl jste doma radost.
My se doma hrozně radovali,
že už nežíme v ilegalitě.
Jsme takové ilegální sniatek.
Že nejsme oddání na tajíňačku.
No, tu situaci...
Když jsme se brali,
takže nám nepůsobila ve školství.
Tak možná tím bychom to obkečili.
No, ale to,
že ji potom přijeli,
když byla jako...
To je chyba tí školy,
když jsme povedali.
To vždycké to chyba někoho jiného.
Jsme v Čechách.
Tuhle tu situaci
a argument nebo kritikuři ženy
nemohou učit na těch výží školách,
protože by neudržili disciplínu
radikálně změni velká válka.
Z námi,
už nazývala náprvní setová,
kdy muži ve chvíli,
kdy odejdou na frontu,
tak je potřeba,
aby se to školství
v dobrém zahletilo
novými učitely,
ale v tomhle případně učitelkami.
Tak je radikální situace,
kdy ženy nastupují do továře
a podobně.

Jsem mění i v tom školském prostředí,
je to velmi výrazně,
jako ten ženský element.
On to samozřejmě
po komunizmu s mým rovnostářstvím
a konec koncu
takový specifickým pojetím
femenizmu,
jako převálcuje.
Ako rád to nezruší
v telekeslátiví,
protože už tě neřeší.
A takový,
máme postům netvák zákonů,
tak se tam lepšípají.
Tak se tam maximálně vyčistilo.
Tenhle přežil poměhně dlouho.
No, jí jsme v té disciplínu,
tak já se k těm rákoce
stejně dostanu.
Tělesné tresty?
Tělesné tresty jsou,
jako teď jsem třeba,
a tady jsme aktuži zační velozřejmě,
teď jsem třeba věděl
jako debatu na sociálních
sítích dlouhodobě běžící,
o tom, že
jako stále máme jistou toleranci,
tedy ne ve školství,
ale v rodinách,
k tomu,
že prostě jako výchovná facka
je správný výchovný prostředek,
jak vychovat dobrého člověka.
A teď jako,
jde je hranice mezi výchovnou fackou
a násilím, prostě,
kde se to změnil v systematizované
a nebo v nějakým způsobem
ve zneužívání tej moci
toho rodičného tím dítětem.
Tady si prostě jako nelze
nevpomenout na jeden fack,

toto ten,
že tělesné trestání
bylo jako výchovný prvek
bráno v rodině i ve školství
jako samozřejmost
pomírně dlouho,
to bychom museli dohodnit
luboko do historie,
abychom vysledovali,
kde tohle vzniká.
Ale stejně tak dávno
je snahatému zamézit.
Ještě v roce 1848
třeba když vedé
maminka budoucího spisovatele
Antala Staška
malého,
malého pětiletého do školy
takho předávatom učitelí s větou
pane učitelí jenho hodně režu.
Což si Antal zapamatoval.
Asi nejen ten výrok.
Asi nejen ten výrok
asi pan učitelí plnil.
I tu rákovsku.
Tak, nicméně v 60. l.
19. století přijde reforma
na kouského školství,
tak zvaná Háznerová.
To zakáže tělesné tresty
ve školách
jako definitivně,
nesmí se.
Normativně, nefakticky.
No,
a proti jsou dominantně dvě skupiny
ve společnosti.
Rodiče
a učitelé.
Tudíž,
ta to reforma musí být
opakovaně v příštích 10 letech
jako vymáhá na v tomto bodě
a musí být připomínáno,

prosím, a to je nezákonné,
to co děláte.
A jsou to rodiče
a učitelé,
které říkají, ne,
my nemáme jiný prostředek,
jak ty děti umravnit,
než rákosku
nebo kličení v koutě.
Mimo chodem,
zažil jste tělesné tresty
při svém školním vzdělávání?
Sažil.
Na prvním stupni,
v 80. letech
zcela standardně.
Ano.
Zcela standardně ešte
v 80. letech letích
neto zažil.
Slepším,
že na učitelku peníškovo
budu mít stále,
spomínku mimo jiné na světe,
která vlast se kolem uší.
Jsi normálně
jako tresty tohodné typu
poměrně brutální.
Já jsem stáv koutě třeba.
Čo mlel jsem do rohu?
Kout, kout taky fungoval.
No, to jsou 80. leti.
To jsou 80.
Jo, a teď kom jako nebudu
tady jako se tvářit,
že jsme tím nějak traumatizovaní.
To jsou netvaště.
To, nejsme
žádný trauma z toho, nema.
Martin Gromán právě
přestal mluvit na mikrofonu.
Zálouba se do roku 1983.
Tak.
Jako felizické tresty

vlastně po celá desetě letí.
Už to zmizíte školy postupně.
Ale,
jak říkáme,
ještě v 80. letech
jsme to zažili,
protože to bylo tolerovatelné doma.
A ještě třeba
jako normalizační režim
v podstatě netrestá domácí násilí.
Nemá na to metodu.
Nebere to jako témat.
Nebere to jako témat.
A bychom to v nějaké skradce
přiblížili, tak si prostě
v MT-Dicobras
z té doby.
A pojd' vejte se,
kolik tam je nepraktových típů,
kdy otec Rákovskou vyplácí
svojí náctiletou ceru.
Samozřejmě to tam kvůli
holé zadnice, humor, ha-ha-ha.
Ale je to tam v každém čísle.
Protože je to přijatelná norma.
Je to přípustné.
Na kterou se ještě zasmějete.
No jasně, je to zkipný.
Rózně veselí.
Tohle je ta společnost
unese bez problému.
A jedna věc je to,
jak říkám normativní.
Říká to,
ta společnost odmítuje.
Musí to jít ze vnitř,
takže tady vidíme,
že přes sto let
tady máme zákaz.
Ha-ha-ha.
Ale a furt se to dělo.
A nic.
No to se ty kontinuji,
ty které jsou.

Tak, tak.

Vnohem silnější než kýkoliv zákon.

Když se dostaneme,

třeba už do první republiky,

abychom se chronologické

taky hezky posouvali,

tak tady,

kromě toho,

že se zavádí zákonem

z roku 2028

pověna osmiletá

školní docházka.

Na Moravě,

na světě, na Slovencku,

kterou si byla šesti leta.

Ano.

Už se si jednotovalo.

Česleta musela se osjednotit.

To museli mít na Slovensku

hroznou radoz tých Čechů,

kromě toho všeho,

co nám dělají,

ještě nám zvýzavedou

osmiletou školní docházka.

Také,

já vám dám číslo jako

slovenská, museli mít na dost.

Museli.

Museli.

Ha-ha-ha.

Ale pozor,

mezi lety 1919

až 35

Československá republika

postaví na Slovensku,

na Slovenském území

802

novostlavep škol

a 731

přístavep stávající škol.

To je ohromná,

vlastně obrovská imestice.

Já vlastně,

ono se totež podobného,

něco se děje
v oblasti takzvaných
menší nových škol,
což je zpíš
v těch sudetských oblastech,
řečeno,
v těch pohraničních.
Tam se to mezi lety 20
a 35
zvýší ze 60
na 12 postavených škol.
Ale já vlastně nevím,
jestli je nějaká
jiná oblast,
takhle z krst celou
plochu tej republiky,
ve které ten stáb
demonstruje svoji modernitu
progresi,
nebo bez existenci,
tak výrazně,
jako je to výstahu právě těch škol.
Ta budova je vidět.
Je to viditelné
a zasahne to všechny měnáce.
Navíc se mnohé
z nichmenují Masaryková škola.
Takhle takhle.
Takové na to spojeno
jistou ideologii
nového státu,
kdy buduje třeba
v pohraničí
jako stát,
takhle se posilovali
tu na cienu.
Takže můj chodem,
ale Rakouská tradice
odtočí,
že menšinové školy
se budují za Rakouska,
aby se českému fenoménu
vyšlo vzříc
a můžou být české školy

a na stojeném principu
to pak otočíme
a budujeme
jako...
A bychom posílili
ten český fenomen
v tom spohraničí.
A říkáme,
jsi se tam Čechů
není mnoho,
ale jeli tam 40 dětí,
které by to je školy
postaví.
Postavíte školu
pro 200
a chodí tam 40 dětí
postupně,
ale počítá se s tím,
že...
Hegemonem už je český.
A teď je tam situace
i v těch pohraničních oblastech,
třeba,
a to brachnou slovensku
bude podobné,
kdy...
ale v pohraničních
je to vydět,
to dobře,
kdy tam máte
školu německou,
která je navštěhová
výstou důbožti
většinou těch dětí,
ale je to škola
z 18. stoli.
Prostavíte,
který máte školu
výstou důbožti
výstou důbožti
výstou důbožti
výstou důbožti
výstou důbožti
výstou důbožti

[illegible]

[illegible]

V rámci obecné školy a základu
ona to tě školadla důraz na manuální práci
A tak to bychom nevystudoval.
Protože by to mělo být jako praktické
v učitelství továrnami.
Mělste díl, ne?
Další trauma.
Jo.
Hráby jsem nebyl schopeným přestavit.
Pělníkem dělali jsme z nějakého plastu
nůž nadopisy.
Nechni díl jako i traumaticky.
Můj nůž nadopisy vyrábil cudzky.
Moje hráby nebyly nikdy dodělaný.
Aby si zmínělá paní,
bych tolka konstatovala,
růce ho řivit nebudou.
Myslím, že něco podobné.
Měli panoučitelé v moderném plášti.
Měli tři propisky v kapce.
Úpeně stejně.
Tak to byla vzorová dělnická vkladně,
do které chodili i mimo jiné i děti
Antonina Zápotovského.
A?
Přitěm řeš rodina Zápotovského
jako spolu zřádl.
Já jsem zahranič.
Já jsem musel něku,
kde já to kladnuje, tak jako pěkný.
Ale jsou tady i další alternativy,
třeba Eduard Shtorch,
které všichni vímáme
jako přez lvce mamutu archiologii.
Tak on třeba prodává část
svých archeologických sbírek,
proto aby mohl odganizovat
alternativní přírodní školu
tady v Praze,
která nakonec jako nedopadla.
A on chtěl,
aby se děti vzdělali
jinak lesní škola,
vlastně dneska se tomu vracíme

v rámci jako alternativ.
Ale to byl Eduard Shtorch,
který přichází z touto idou,
skolabovalo mu to.
Myslím, že prezident Masaryk
mu na něj věnoval
tisíc korun,
nebo něco podobně.
Až takhle velkoli si.
Mamá masivního.
A ta škola vlastně jako nedopadla.
A potom, když ta reforma
z konce 20. l,
to celé má narovná vato školství,
už to moderní,
tak do konce...
Po lidu scenku vítím,
jak ten Shtorch přijad,
ten hrad a vysvětluje
učitě načině,
a ží rodivým zůsobem.
A na těch stromek budou by se...
Masaryk řekne, tak já vám na to,
pane učitelé, dám tisíc korun,
aby jste mi tady podepsal
ty lovce, mamutu,
pro vnoučat.
Uplně to vidím.
Tak nějak do mužná bylo.
Ten Shtorch
to podepíše naštvá,
že schrábne tu den literade.
Akorát...
Jako co uroli?
V té hdější úřední ciministr
z vás školství.
A dalšího,
jak se to menovalo,
konstatovali,
že na konci 20. l,
že už je dobře,
že končí období
neproduktivního eksperimentování.
Na bychom neskavnívali jako jinak.

Podaté hryši,
jak by to nebylo unifikované,
tak to bylo neproduktivní experimentování.
A když jsou těch experimentů
ještě možná zmínit jeden
dlouhodobější,
a to je baťa a zlín.
Tam jsou velké...
Co bys experimentovalo časem?
Co bys experimentovalo časem?
S časem lidí pracovním
i nepracovním.
A tam jsou velké inspirace
ze spojených států,
kdy vlastně o něj
jako chtějí být moderní.
Samozřejmě baťa
ještě předtím,
než se o to úspěšně
i možná pokusí komunizmus
hodilal obsadit ten čas člověka
od a do z
od nůtej hodiny do půlnoci.
To znamená nejenom,
že dělníci měli
do sportovních kroušků
a měli v podstatě mít
další aktivity.
Ale i ty děti v rámci
s děláním měli být
zapojení do té celé komunity.
Taky další alternativní pokusy
o to školství
propojené s té komunitou
po americkém zoru
je třeba bati vzlín během
během té první republiky.
Takže nebylo to jenom kladno,
nebylo to jenom štorch
z přírodních školov,
ale byl to třeba zlín,
takže těch pokusů
tady bylo jíc.
No ale experiment

s první republikou
skončil v Nichovem
a leco se změnilo.
Děkujeme, jste posluchali až sem
a pokračovat
v vývoji našeho školství
budeme v bonusu
pro ty, kteří nás posluchají
na platformach Gazetisto nebo Hero Hero
za což děkujeme
a těšíme se
v protektorátním školství
a socialistickém školství tam.
Děkujeme.